

See lehekülg on tõlgitud masintõlkega [\[Linki\]](#). Masintõlkes võib olla vigu, mis võivad vähendada selgust ja õigsust; ombudsman ei vastuta mis tahes erisuste korral. Kõige usaldusväärsem ja õiguskindlam teave on algversioonis eespoolisel lingil (inglise keel). Lisateave on meie [keele- ja tõlkepoliitikas](#) [\[Linki\]](#).

Otsus juhtumi 3133/2004/JMA kohta - Komisjoni hinnang hispaania õigusaktidele härjavõitluste näitamise kohta televisioonis

Otsus

Juhtum 3133/2004/JMA - Alguskuupäev: {0} 21/12/2004 - Otsuse kuupäev: {0} 12/01/2006

Kaebus puudutas komisjoni otsust lõpetada ametliku kaebuse käsitlemine, milles kaebuse esitaja väitis, et direktiivi 89/552/EMÜ [1] rakendusseadus Hispaanias, täpsemalt õigusakt 22/1999, ei sisalda direktiivi artiklis 22 sätestatud kohustust, mille järgi televisioonis ei tohi näidata saateid, mis võivad tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või moraalsset arengut, eelkõige saateid, mis sisaldavad põhjendamatu vägivalda, nagu kaebaja hinnangul härjavõitlused seda on.

Komisjon leidis, et kõik direktiiviga ette nähtud kohustused on õigusakti 22/1999 üle kantud ja akti artikkel 17 kajastab täielikult direktiivi artikliga 22 kindlaksmääratud kohustusi. Komisjon tõdes, et vaatamata põhjendamatu vägivalda viite puudumisele Hispaania õigusaktides, nimetati direktiivis seda nähtust nagu ka pornograafiat vaid selleks, et tuua näide telesaadetest, mis võivad alaealiste arengut tõsiselt kahjustada. Komisjoni hinnangul ei piirdu kõnealuse sätte mõju siiski kahe eelmainitud nähtusega, vaid see võib hõlmata ka muid olukordi.

Ombudsman märkis, et direktiivi artikkel 22 keelab sõnaselgelt liikmesriikidel lubada riigile kuuluvates telekanalites näidata saateid, mis võivad alaealisi tõsiselt kahjustada. Direktiiv ei sisalda aga nende saateliikide definitsioone, mida liikmesriigid peaksid alaealiste arengut kahjustavaks pidama, kuigi samas nimetatakse näitena pornograafiat või põhjendamatu vägivalda sisaldavaid saateid. Meenutades EÜ asutamislepingu artikli 249 lõiget 3 ja ühenduse kohtute pretsedendiõigust, märkis ombudsman, et direktiivi ülekandmisel riiklikesse õigusaktidesse ei pea kasutama direktiivi sätete täpset sõnastust, kuna üldine õiguslik kontekst on piisav juhul, kui see tagab direktiivi selge ja täpse kohaldamise.

Ombudsman märkis, et direktiivi artikkel 22 ja selle rakendamise sätted Hispaania õigusaktides, täpsemalt õigusakti 22/1999 artikkel 17, on peaaegu identsed, välja arvatud asjaolu, et Hispaania seaduses ei märgita konkreetseid saateid, mis sisaldavad pornograafiat või

põhjendamatut vägivalda. Nagu nähtub komisjoni analüüsist riigisisese õigusesse ülevõtmise adekvaatsuse kohta, kahjustavad kõik pornograafiat või põhjendamatut vägivalda sisaldavad saated alaealise arengut ning kuuluvad seega Hispaanias kehtiva rakendusseaduse sätete reguleerimisalasse. Arvestades ülalnimetatud sätete sõnastust ja reguleerimisala, leidis ombudsman, et komisjoni seisukoht on põhjendatud. Seetõttu tegi ombudsman järelduse, et komisjoni otsus jätta rikkumismenetlus Hispaania võimude suhtes algamata ning lõpetada ametliku kaebuse käsitlemine, on põhjendatud.

[1] Nõukogu direktiiv 89/552/EMÜ, 3. oktoober 1989, teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta, Euroopa Ühenduste Teataja 1989 L 298, lk 23.

Strasbourg, 12. jaanuar 2006
Lugupeetud hr C.

oktoobril 2004. aastal esitasite organisatsiooni Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales (ANPBA) nimel Euroopa ombudsmanile kaebuse Euroopa Komisjoni vastu. Teie kaebus puudutas komisjoni väidetavat suutmatust võtta nõuetekohaselt arvesse väiteid, mis esitati ametlikus kaebuses, mille esitasite sellele institutsioonile ja mis oli registreeritud toimikunumbriga 2003/5164.

21. detsembril 2004 teavitasin komisjoni presidenti sellest kaebusest ja palusin tal esitada oma arvamus. Komisjon saatis mulle 1. aprillil 2005 oma arvamuse, mille ma edastasin teile koos üleskutsega esitada oma märkused. mail 2005 saatsite mulle oma märkused.

Kirjutan praegu, et anda teile teada tehtud järelepärimiste tulemustest. Vabandan selle pärast, kui palju aega on antud juhtumiga tegelemiseks kulunud.

Arusaamatuste vältimiseks on oluline meelde tuletada, et EÜ asutamisleping annab Euroopa ombudsmanile õiguse uurida võimalikke haldusomavoli juhtumeid ainult ühenduse institutsioonide ja asutuste tegevuses. Euroopa Ombudsmani põhikirjas on konkreetselt sätestatud, et ombudsmanile ei saa esitada kaebust ühegi teise asutuse ega isiku tegevuse peale.

Ombudsmani uurimised Teie kaebuse kohta on seega suunatud selle uurimisele, kas Euroopa Komisjoni tegevuses on esinenud haldusomavoli.

Kohtuasi

Kaebuse esitaja sõnul on juhtumi asjaolud kokkuvõtlikult järgmised:

Kaebus 1770/2004/JMA

juunil 2004 esitas kaebuse esitaja Euroopa ombudsmanile eelmise kaebuse, mis registreeriti

numbri 1770/2004/JMA all. Kaebuse esitaja selgitas oma kaebuses, et 16. oktoobril 2003 esitas ta organisatsiooni Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales (ANPBA) nimel kaebuse kultuurivolinikule Vivian Redingile. Kaebuse esitaja väitis oma kaebuses, et Hispaania ametiasutused lubavad härjavõitlussaateid edastada ajal, mil lapsed tõenäoliselt televiisorit vaatavad, rikkudes nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (1) (edaspidi „direktiiv 89/552/EMÜ“). Kaebuse esitaja viitas direktiivi artiklis 22 sätestatud kohustustele, mille kohaselt peavad liikmesriigid võtma meetmeid tagamaks, et teleülekanded ei sisalda saateid, mis võivad tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut, eelkõige neid, mis sisaldavad põhjendamatut vägivalda. See keeld laieneb ka muudele saadetele, mis tõenäoliselt kahjustavad alaealiste arengut, välja arvatud juhul, kui on tagatud, et edastamisala alaealised tavaliselt selliseid saateid ei kuule ega näe. Kaebuse esitaja märkis, et pärast direktiivi (põhikiri 22/1999, millega muudeti põhikirja 25/1994) esialgsete Hispaania rakenduseeskirjade muutmist ei viidata kohaldatavates Hispaania eeskirjades otseselt põhjendamatule vägivallale.

Pärast Viviane Redingi 28. oktoobri 2003. aasta vastust teatas komisjoni peasekretariaat 17. novembril 2003 kaebuse esitajale, et tema kaebus on registreeritud numbri 2003/5164 all. märtsil 2004 saatis kaebuse esitaja komisjonile kirja, mis sisaldas lisateavet. Ta ei saanud selle kirja kättesaamise kohta kinnitust. Olles saanud teada, et Hispaania ametiasutused paluvad komisjonil kaebuse uurimist mitte jätkata, kirjutas kaebuse esitaja 16. aprillil 2004 institutsioonile. Kuna kaebuse esitaja ei vastanud komisjoni peasekretariaadile saadetud e-kirjale, esitas ta ombudsmanile kaebuse, milles väitis, et komisjon ei olnud vastanud tema teabenõuetele seoses tema kaebuse käsitlemisega.

Probleemi iseloomu silmas pidades võttis ombudsman mitteametlikult ühendust komisjoni vastutavate talitustega, kes teavitasid teda 29. juunil 2004, et 28. juunil 2004 saadeti kaebuse esitajale vastus. Seetõttu leidis ombudsman, et komisjon oli astunud samme küsimuse lahendamiseks, ja lõpetas juhtumi 20. juulil 2004.

Kaebus 3133/2004/JMA

oktoobril 2004 kirjutas kaebuse esitaja uuesti ombudsmanile. Selles kirjas selgitas ta, et 28. juunil 2004 palus komisjon tal esitada kõik tõendid, mis tal võisid olla, et komisjoni talitused saaksid läbi vaadata kogu olemasoleva teabe ja teha juhtumi kohta lõpliku otsuse. Kaebuse esitaja vastas sellele palvele 22. juuli 2004. aasta kirjaga. Komisjon teatas talle 20. augusti 2004. aasta kirjas, et tema arvates ei ole olukord liidu õigusega vastuolus. Komisjoni kirjas, millele oli alla kirjutanud hariduse peadirektor hr van der Pas, märgiti, et Hispaania ametiasutused põhjendasid härjavõitlussaadete edastamist sellega, et seda liiki üritused on osa Hispaania kultuuritraditsioonist. Komisjon pidas seda selgitust mõistlikuks, sest kultuurilist erandit tunnustati EÜ asutamislepingu artiklis 151 ja direktiivi 89/552/EMÜ asjakohastes põhjendustes. Hispaania rakendusaktide osas asus komisjon seisukohale, et Hispaania seaduse 22/1999 tekstiga on direktiivist tulenevad kohustused nõuetekohaselt rakendatud. septembril 2004 teavitasid komisjoni talitused kaebuse esitajat oma kavatsusest teha komisjonile ettepanek juhtum lõpetada, välja arvatud juhul, kui kaebuse esitaja saab esitada täiendavaid tõendeid.

Kaebuse esitaja väitis, et komisjoni seisukoht on ebamõistlik ja seda ei toeta Hispaania rakendusaktide sätete nõuetekohane õiguslik analüüs direktiivi valguses. Ta rõhutas, et viimases Hispaania õigusaktis direktiivi 89/552/EÜ rakendamiseks, nimelt statuudis 22/1999, ei ole direktiivi artiklit 22 nõuetekohaselt üle võetud, kuna see ei sisaldanud mõistet „juhuslik vägivald“. Seevastu varasemas siseriiklikus õigusaktis (põhikiri 25/1994) oli see mõiste konkreetselt sätestatud. Kaebuse esitaja väitis, et direktiiv, eelkõige selle artikli 3 lõige 1, lubab liikmesriikidel kehtestada üksnes üksikasjalikumaid või rangemaid eeskirju, kuid ei kaalu leebemate sätete lisamist.

Kokkuvõttes väidab kaebuse esitaja, et komisjoni otsuses lõpetada tema ametlik kaebus ei võetud nõuetekohaselt arvesse tema väidet, et Hispaania õigusaktid direktiivi 89/552/EMÜ rakendamiseks ei sisaldanud telesaadete kohustust mitte lisada saateid, mis võiksid tõsiselt kahjustada alaealiste arengut, eelkõige saateid, mis sisaldavad põhjendamatut vägivaldat.

päring

Komisjoni arvamus

Oma arvamuses selgitas komisjon kõigepealt juhtumi tausta ja kirjeldas oma kirjavahetust kaebuse esitajaga. Ta viitas eelkõige oma talituste 20. augusti ja 16. septembri 2004. aasta kirjades esitatud argumentidele.

Komisjon märkis, et kaebuse esitaja peamine väide oma 16. oktoobri 2003. aasta kaebuses komisjonile oli, et härjavõitlussaadete edastamine Hispaania telekanalites ajal, mil lapsed tõenäoliselt saateid vaatavad, kujutab endast direktiivi 89/552/EMÜ artikli 22 lõike 2 rikkumist, mis kohustab liikmesriike võtma asjakohaseid meetmeid tagamaks, et nende jurisdiktsiooni alla kuuluvate ringhäälinguorganisatsioonide telesaated ei sisalda saateid, mis tõenäoliselt kahjustavad alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut, välja arvatud juhul, kui saateaja valiku või mis tahes tehnilise meetme abil on tagatud, et edastuspiirkonna alaealised selliseid saateid tavaliselt ei kuule ega näe. Selles sättes ei viidata tasuta vägivallale, mida käsitletakse üksnes artikli 22 esimeses lõigus.

Direktiivi ja Hispaania rakendusaktide, st statuudi 22/1999 vastavuse osas leidis komisjon, et kõik direktiivist tulenevad kohustused on Hispaania õigusesse nõuetekohaselt üle võetud. Ta väitis, et Hispaania seaduse 22/1999 artikkel 17 kajastab täielikult direktiivi artiklis 22 sätestatud kohustusi. Komisjon väitis, et kuigi Hispaania õigusaktid ei sisaldanud viidet põhjendamatule vägivallale, on seda mõistet ja pornograafia mõistet nimetatud direktiivi artikli 22 lõikes 1 üksnes selleks, et illustreerida telesaate sisu, mis võib tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut. Komisjoni arvates ei piirdu selle sätte kohaldamisala siiski nende kahe konkreetse aspektiga, vaid võib hõlmata ka muid olukordi. Nagu komisjon oma 20. augusti 2004. aasta kirjas märkis, asus ta seisukohale, et kooskõlas subsidiaarsuse põhimõttega on liikmesriikide ülesanne määratleda olukorrad, mille puhul tuleks kohaldada direktiivi artikli 22 lõikes 1 sätestatud kohustusi. Seda õigust kasutades jõudsid Hispaania ametiasutused järeldusele, et härjavõitlussaadet ei too kaasa eespool nimetatud sätte kohaldamist, kuna need üritused on osa Hispaania kultuuritraditsioonist. Komisjon märkis, et kui teised liikmesriigid ei nõustu Hispaania ametiasutuste seisukohaga, võivad nad piirata kõnealuse programmi

edastamist oma territooriumiga, kasutades direktiivi artiklis 2a sätestatud menetlust.

Eespool esitatud kaalutlusi silmas pidades väitis komisjon, et tema talitused toimisid õigesti, kui nad tegid ettepaneku, et komisjon lõpetaks kaebuse menetlemise, ning et seega ei olnud tegemist haldusomavoliga.

Kaebuse esitaja märkused

Kaebuse esitaja kordas oma märkustes kaebuses esitatud väiteid.

Ta rõhutas, et komisjoni tõlgendus direktiivist ei ole õige ning et direktiivi artikli 22 lõikes 1 esitatud viited on liikmesriikidele siduvad. Seega ei saanud Hispaania õigusnormid direktiivi ülevõtmiseks eirata eespool nimetatud sättes ette nähtud tasuta vägivalda mõistet.

Otsus

1 Komisjoni hinnang kaebuse esitaja väitele

1.1 Ombudsmanile esitatud kaebuses väidab kaebuse esitaja, et komisjoni otsuses lõpetada tema ametlik kaebus ei võetud nõuetekohaselt arvesse tema väidet, et Hispaania õigusaktid direktiivi 89/552/EMÜ rakendamiseks ei sisaldanud kohustust, et telesaated ei tohi sisaldada saateid, mis võivad tõsiselt kahjustada alaealiste arengut, eelkõige saateid, mis sisaldavad põhjendamatut vägivalda.

Kaebuse esitaja märgib, et viimased Hispaania õigusaktid direktiivi 89/552/EMÜ rakendamiseks, nimelt põhikiri 22/1999, ei olnud nõuetekohaselt üle võtnud direktiivi artiklit 22, jättes välja viite mõistele „juhuslik vägivald”. Kaebuse esitaja väitis, et direktiiv, eelkõige selle artikli 3 lõige 1, lubab liikmesriikidel kehtestada üksnes üksikasjalikumaid või rangemaid eeskirju, kuid ei kaalu leebemate sätete lisamist.

1.2 Komisjon väidab, et kõik direktiivist tulenevad kohustused on Hispaania õigusesse nõuetekohaselt üle võetud ning et Hispaania põhikirja 22/1999 artikkel 17 kajastab täielikult direktiivi artiklis 22 sätestatud kohustusi. Komisjon leiab, et kuigi Hispaania õigusaktid ei sisaldanud viidet põhjendamatule vägivallale, on seda mõistet ja pornograafia mõistet nimetatud direktiivi artikli 22 lõikes 1 üksnes selleks, et illustreerida telesaate sisu, mis võib tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut. Komisjoni arvates ei piirdu selle sätte kohaldamisala siiski nende kahe konkreetse aspektiga, vaid võib hõlmata ka muid olukordi.

Samuti asus komisjon seisukohale, et kooskõlas subsidiaarsuse põhimõttega on liikmesriikide ülesanne määratleda olukorrad, mille puhul tuleks kohaldada direktiivi artikli 22 lõikes 1 sätestatud kohustusi. Seda õigust kasutades jõudsid Hispaania ametiasutused järeldusele, et härjavõitlussaated ei too kaasa eespool nimetatud sätte kohaldamist, kuna need üritused on osa Hispaania kultuuritraditsioonist.

1.3 Sissejuhatava märkusena soovib ombudsman juhtida tähelepanu sellele, et komisjoni ja kaebuse esitaja vaheline kirjavahetus käsitleb nii küsimust, kas Hispaania õigusaktidega on piisavalt üle võetud 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ (teleringhäälingutegevust

käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta) (2) sätted, kui ka küsimust, kuidas tuleks asjakohast õigust kohaldada härjavõitluse edastamise suhtes. Kaebuse esitaja väide ombudsmanile puudutab siiski ainult esimest neist küsimustest, st ülevõtmise piisavust. Seega on ombudsmani uurimises käsitletud ainult seda viimast küsimust.

1.4 Ombudsman märgib, et see juhtum tõstatab tõlgendamisküsimusi seoses direktiivi mitme sätte kohaldamisalaga. Nagu on märgitud direktiivi põhjenduses 13, sätestatakse direktiivis miinimumeeskirjad, mis on vajalikud ringhäälingus edastamise vabaduse tagamiseks ELis. Direktiivi põhjendustes tunnistatakse siiski ka seda, et see ei mõjuta liikmesriikide kultuurilise arengu sõltumatust ega kultuurilise mitmekesisuse säilitamist ühenduses.

Direktiivi artikli 2 lõikes 2 on sätestatud, et liikmesriigid peavad tagama telesaadete vastuvõtmise vabaduse ega tohi piirata teistest liikmesriikidest pärinevate telesaadete taasedastamist oma territooriumil põhjustel, mis kuuluvad direktiiviga koordineeritavatesse valdkondadesse. Liikmesriigid võivad telesaadete taasedastamise siiski peatada, tingimusel et nad täidavad artikli 2 lõikes 3 sätestatud tingimusi ja järgivad selles sätestatud korda.

Direktiiviga hõlmatud valdkondades võimaldab artikli 3 lõige 1 liikmesriikidel nõuda nende jurisdiktsiooni alla kuuluvatelt televisiooniorganisatsioonidelt üksikasjalikumate või rangemate eeskirjade kehtestamist.

Direktiivi V peatükk käsitleb alaealiste kaitset. Selles on üksainus säte, artikkel 22, mis on sõnastatud järgmiselt:

„Liikmesriigid võtavad asjakohaseid meetmeid tagamaks, et nende jurisdiktsiooni alla kuuluvate ringhäälinguorganisatsioonide telesaadete hulgas ei ole saateid, mis võiksid tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut, eelkõige selliseid, mis sisaldavad pornograafiat või põhjendamatut vägivalda. Käesolev säte laieneb muudele saadetele, mis tõenäoliselt kahjustavad alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut, välja arvatud juhul, kui saateaja valiku või mis tahes tehnilise meetme abil on tagatud, et saatepiirkonna alaealised tavaliselt selliseid saateid ei kuule ega näe.

Liikmesriigid tagavad samuti, et saated ei õhuta vihkamist rassi, soo, usutunnistuse või rahvuse alusel.”

1.5 Ombudsman märgib, et eespool nimetatud säte keelab selgesõnaliselt liikmesriikidel lubada nende jurisdiktsiooni alla kuuluvatel ringhäälinguorganisatsioonidel edastada teleprogramme, mis võivad tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut. Direktiiv ei sisalda siiski nende konkreetset liiki saadete määratlust, mida liikmesriigid peaksid käsitama alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut kahjustavatena, kuigi selles on sellesse kategooriasse kuuluvate näidetena nimetatud pornograafiat või põhjendamatut vägivalda sisaldavaid saateid.

Seega on küsimus selles, kas direktiivis tehtud viited pornograafiale või põhjendamatule vägivaldale kujutavad endast konkreetseid kohustusi, mille liikmesriigid on kohustatud oma

rakendusaktidesse sõna-sõnalt üle võtma.

1.6 Direktiivi olemus ja sellest tulenevad kohustused on sätestatud EÜ artikli 249 lõikes 3:

„Direktiiv on saavutatava tulemuse seisukohalt siduv iga liikmesriigi suhtes, kellele see on adresseeritud, kuid jätab vormi ja meetodite valiku selle riigi ametiasutustele.”

Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei nõua direktiivi ülevõtmine siseriiklikku õigusesse tingimata direktiivi sätete sõnasõnalist väljendamist konkreetses sõnaselges siseriiklikus õigusnormis, kuna üldine õiguslik kontekst võib olla piisav, kui see tegelikult tagab direktiivi täieliku kohaldamise piisavalt selgelt ja täpselt (3). Lisaks on liikmesriikidel kaalutusõigus valida, millises vormis nad võivad direktiivi rakendada, tingimusel et nad tagavad direktiivi tõhusa toimimise, võttes arvesse selle eesmärgi (4).

1.7 Uurimise käigus esitatud teabest ilmneb, et Hispaania ametiasutused võtsid direktiivi sätteid üle 12. juuli 1994. aasta statuudiga 25/1994, mida hiljem muudeti 7. juuni 1999. aasta statuudiga 22/1999. Direktiivi artiklis 22 sätestatud kohustused on Hispaania õigusesse üle võetud 7. juuni 1999. aasta põhikirja 22/1999 artikliga 17. Selles sättes on sätestatud, et:

Telesaadete hulka ei kuulu saated, vaated ega sõnumid, mis võivad tõsiselt kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut, ega saated, mis sisaldavad vihkamisele õhutamist rassi, soo, usu, rahvuse, arvamuste või muude isiklike või sotsiaalsete asjaolude alusel. (2) Alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut kahjustada võivaid saateid võib edastada ainult järgmise päeva kella 22.00 ja 06.00 vahel ning neile peavad eelnema visuaalsed ja akustilised hoiatused nende sisu kohta.”

1.8 Ombudsman märgib, et direktiivi artikkel 22 ja selle rakendussäte Hispaania õiguses, nimelt 7. juuni 1999. aasta Hispaania statuudi 22/1999 artikkel 17, on alaealisi käsitlevate sätete osas peaaegu identsed, välja arvatud see, et Hispaania õiguses ei mainita konkreetselt saateid, mis hõlmavad pornograafiat või põhjendamatut vägivalda. Ombudsman märgib, et komisjoni analüüs ülevõtmise piisavuse kohta, nagu on kirjeldatud eespool punktis 1.2, viitab sellele, et igasugune pornograafia või põhjendamatut vägivalda hõlmav programm kahjustaks kindlasti alaealiste füüsilist, vaimset või kõlbelist arengut ning kuuluks seetõttu Hispaania rakendussätte kohaldamisalasse. Võttes arvesse eespool nimetatud sätete sõnastust ja ulatust, leiab ombudsman, et komisjoni seisukoht näib olevat mõistlik.

Eespool esitatud järeldusi silmas pidades on ombudsman seisukohal, et komisjoni otsus mitte algatada Hispaania ametiasutuste suhtes rikkumismenetlust ja seega lõpetada kaebuse esitaja esitatud ametlik kaebus tundub mõistlik.

1.9 Uurimise käigus esitatud teabest ilmneb, et komisjon viitas oma seisukoha põhjendamiseks üksikasjalikult eespool nimetatud argumentidele mitte ainult oma arvamuses ombudsmanile, vaid ka oma 20. augusti 2004. aasta kirjas kaebuse esitajale, milles ta tegi teatavaks oma talituste seisukoha seoses kõnealuse juhtumiga.

1.10 Eespool punktides 1.8 ja 1.9 esitatud tähelepanekuid silmas pidades järeldeb ombudsman, et komisjon tegutses oma õiguslike volituste piires, kui ta otsustas Hispaania ametiasutuste suhtes rikkumismenetlust mitte algatada, ning et ta põhjendas oma otsust kaebuse esitajale mõistlikult. Seetõttu ei leia ombudsman tõendeid haldusomavoli kohta.

2 Kokkuvõte

Ombudsmani uurimised selle kaebuse kohta näitavad, et komisjon ei ole haldusomavoli toime pannud. Seetõttu lõpetab ombudsman juhtumi menetlemise.

Otsusest teavitatakse ka komisjoni presidenti.

Lugupidamisega

P. Nikiforos DIAMANDOUROS (inglise keeles)

(1) 1989, EÜT L 298, lk 23.

(2) 1989, EÜT L 298, lk 23.

(3) Kohtuasi C-58/02: *komisjon vs. Hispaania Kuningriik*, EKL 2004, lk I-5087, punkt 26 (vt selles mainitud kohtupraktikat; kohtuasi 29/84: *komisjon vs. Saksamaa*, EKL 1985, lk 1661, punkt 23; kohtuasi 247/85: *komisjon vs. Belgia*, EKL 1987, lk 3029, punkt 9, ja kohtuasi C-217/97: *komisjon vs. Saksamaa*, EKL 1999, lk I-5087, punkt 31).

(4) Kohtuasi 48/75: Eelotsusetaotlus, Jean Noël Royer, EKL 1976, lk 00497, punkt 518.